

Eve Dallas

personeelsdossier

Naam: Eve Dallas

Nationaliteit: Amerikaans

Rang: Inspecteur Moordzaken, New York Police
and Security Department

Geboortedatum: onbekend

Lengte: 1,75 meter

Gewicht: 54 kg

Ogen: goudbruin

Haar: lichtbruin

ID-nummer: 5347BQ

Familie:

Eve werd rond haar achtste gevonden in een steegje in Dallas. Er was geen registratie van haar geboorte en haar ouders waren onvindbaar. Ze had zelfs geen naam. Van de tijd ervoor herinnert ze zich vrijwel alleen het seksueel misbruik door haar vader. Een maatschappelijk werker gaf haar haar naam: Eve Dallas, naar de stad waarin ze gevonden werd.

Motivatie als agent:

‘Het is wat ik ben. Het is niet alleen dat iemand het moet uitzoeken, ook al is dat wel zo. Het is dat ik dat moet doen.’

Nora Roberts/J.D. Robb bij Boekerij:

Nora Roberts bij Boekerij:

Het eiland van de drie zusters-
trilogie

- 1 *Dansen op lucht*
- 2 *Hemel en aarde*
- 3 *Spelen met vuur*

Ierse trilogie

- 1 *Meer dan liefde*
- 2 *Gesloten hart*
- 3 *Vergeet haar niet*

*Teken van Zeven-*trilogie

- 1 *Verbonden door het lot*
- 2 *Op zoek naar de bron*
- 3 *De kracht van het hart*

Sterren-trilogie

- 1 *Een ster van vuur*
- 2 *De baai der zuchten*
- 3 *Het glazen eiland*

Cirkel-trilogie

- 1 *De cirkel van zes*
- 2 *Dans van de goden*
- 3 *De stille vallei*

*Dromen (Templeton-*trilogie)

- 1 *Verover je droom*
- 2 *Koester je droom*
- 3 *Vind je droom*

*Drie dochters (Concannon-*trilogie)

- 1 *Geboren in vuur*
- 2 *Geboren in ijs*
- 3 *Geboren in schande*

De bron-trilogie

- 1 *Het begin*
- 2 *Vanuit het duister*
- 3 *De komst van de kracht*

Bruiden-kwartet

- 1 *Dromen in beeld*
- 2 *Armen vol rozen*
- 3 *Proeven van liefde*
- 4 *Geluk als besluit*

De Boonsboro Inn-trilogie

- 1 *Voor nu en altijd*
- 2 *De eerste en laatste*
- 3 *Alles voor elkaar*

De villa

Droomwereld

Het eind van de rivier

Nachtmuziek

De schuilplaats

Thuishaven

Begraaf het verleden

Geboorterecht

Het noorderlicht

De gloed van vuur

Een nieuw begin

Het heetst van de dag

Eerbetoon

Vastberaden

De zoektocht

Vuurdoop

De ooggetuige

Het strandhuis

De schilder

Geliefde illusie

Terug naar huis

De obsessie

Publiek geheim

Bij zonsondergang

Weet je nog?

Kijk niet terug

Onderstromen

Op de vlucht

Nora Roberts als J.D. Robb
bij Boekerij:

Thrillers:

Vermoord naakt

Vermoorde reputaties
Vermoorde schoonheid

Vermoord in extase

Plechtig vermoord

Vermoord uit wraak

Vermoorde liefde

Vermoorde harten

Explosief vermoord

Vermoorde getuige

Rechtvaardig vermoord

Verraad

Verleiding

Hereniging

Waanzin

Vergeten verleden

Berucht

Perfectie

Visioen

Overlever

Oorsprong

Herinnering

E-booknovelles:

Bij nacht vermoord

Vermoorde vaders

Vermoord fantoom

Bloedig vermoord

Ritueel vermoord

Vermoord en vermist

www.noraroberts.com

www.boekerij.nl

J.D. Robb

Oorsprong

Deel 21 in de *Eve Dallas*-serie

Bloed is dikker dan water.
– John Ray

Er is nog tijd voor een moord en een scheppingsdaad.
– T.S. Eliot

ISBN 978-90-225-9021-8

ISBN 978-90-225-9023-2 (e-book)

NUR 330

Oorspronkelijke titel: *Origin in Death*

Vertaling: Textcase

Omslagontwerp: Wil Immink Design

Omslagbeeld: Trevillion Images

Zetwerk: voor Textcase, Studio Spade

Copyright © 2005 Nora Roberts

Berkley Books are published by The Berkley Publishing Group, a division of Penguin Group (USA) Inc.

© 2021 Nederlandse vertaling Meulenhoff Boekerij bv, Amsterdam

Niets uit deze uitgave mag openbaar worden gemaakt door middel van druk, fotokopie, internet of op welke andere wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Proloog

De Dood glimlachte naar haar en kuste haar zachtjes op haar wang. Hij had aardige ogen. Ze wist dat ze blauw waren, maar het was niet dezelfde kleur blauw als in haar doos met kleurpotloden. Ze mocht er iedere dag een uur mee tekenen. Ze vond kleuren het allerleukste om te doen.

Ze kon drie talen spreken, maar ze vond Kantonees erg moeilijk. Ze kon de figuurtjes wel tekenen en ze vond het heel leuk om de lijnen en de vormen te maken. Maar ze vond het moeilijk om ze als woorden te zien.

Ze kon niet goed lezen, in geen van de drie talen, en ze wist dat de man die zij en haar zusjes ‘vader’ noemden zich zorgen maakte.

Ze vergat dingen die ze eigenlijk moest onthouden, maar hij gaf haar nooit straf. Dat deden de anderen wel als hij er niet was. ‘De Anderen’, zo noemde ze in haar hoofd de mensen die de vader hielpen om haar dingen te leren en om voor haar te zorgen. Maar als hij er niet was en ze zich vergiste, deden ze iets wat haar pijn deed, waardoor haar lichaam omhoog sprong.

Dat mocht ze niet tegen de vader vertellen.

De vader was altijd aardig, net als nu, nu hij naast haar zat en haar hand vasthield.

Het was tijd voor een nieuwe overhoring. Zij en haar zusjes kregen heel veel overhoringen en de man die ze vader noemde, rimpelde zijn voorhoofd en keek verdrietig als ze niet alle vragen kon beantwoorden. Bij sommige overhoringen moest hij haar met een naald prikken of machines aan haar hoofd vastkoppelen. Die overhoringen vond ze niet zo heel erg leuk, maar ze stelde zich altijd voor dat ze met haar kleurpotloden aan het tekenen was tot ze voorbij waren.

Ze was wel gelukkig, maar soms wenste ze dat ze naar buiten konden gaan in plaats van alleen maar doen alsof ze naar buiten gingen. De

hologramprogramma's waren leuk en ze vond de picknick met de puppy het leukste van allemaal. Maar als ze vroeg of ze een echte puppy mocht hebben, glimlachte de man die ze vader noemde alleen maar en dan zei hij: 'Later.'

Ze moest heel veel leren. Het was belangrijk om alles te leren wat er te leren viel en om te weten hoe je moest praten, welke kleren je moest dragen en hoe je muziek moest maken. En hoe je over alles moest kunnen praten wat ze tijdens haar lessen had geleerd, had gelezen en op het scherm had gezien.

Ze wist dat haar zusjes slimmer en sneller waren, maar ze plaagden haar nooit. Zij mochten iedere morgen en iedere avond voor ze naar bed gingen een uur samen spelen.

Dat was nog leuker dan de picknick met de puppy.

Ze wist niet wat eenzaamheid betekende, dus ze begreep niet dat ze eenzaam was.

Toen de Dood haar hand vastpakte, bleef ze stilliggen en was ze er klaar voor om haar best te doen.

'Hiervan word je slaperig,' vertelde hij haar. Zijn stem klonk vriendelijk, zoals altijd.

Vandaag had hij de jongen meegebracht. Ze vond het leuk als hij de jongen meebracht, ofschoon ze dan verlegen werd. Hij was ouder en zijn ogen hadden dezelfde kleur blauw als die van de man die ze vader noemde. Hij speelde nooit met haar of met haar zusjes, maar daar hoopte ze wel altijd op.

'Lig je lekker, lieverd?'

'Ja, vader.' Ze glimlachte verlegen naar de jongen die naast haar bed stond. Soms stelde ze zich voor dat het kleine kamertje waar ze sliep een grote slaapkamer was, zoals de kamers in de kastelen waarover ze wel eens las of die ze op het scherm zag. En zij was de betoverde prinses van het kasteel. De jongen was dan de prins die haar kwam redden.

Ze wist alleen niet zeker waarvan.

Ze voelde de prik van de naald nauwelijks. Hij was zo voorzichtig.

Er zat een scherm in het plafond boven haar bed en vandaag had de man die ze vader noemde er beroemde schilderijen in geprogrammeerd.

Ze wilde hem graag blij maken en begon de namen op te noemen toen ze op het scherm kwamen en weer verdwenen.

'*Het tuinpad in Giverny 1902*, Claude Monet. *Hand met bloemen*, Pablo Picasso. *Vrouw bij het venster*, Salvador Da... Salvador...'

'Dali,' zei hij haar voor.

'Dali. *De olijfbomen*, Victor van Gogh.'

'Vincent.'

'Sorry.' Haar stem begon onduidelijk te klinken. 'Vincent van Gogh. Mijn ogen zijn moe, vader. Mijn hoofd voelt zwaar.'

'Dat is niet erg, lieverd. Je mag je ogen dichtdoen en uitrusten.'

Hij pakte haar hand vast toen ze in slaap viel en bleef hem liefdevol vasthouden terwijl ze stierf.

Vijf jaar, drie maanden, twaalf dagen en zes uur nadat ze ter wereld was gekomen verliet ze die wereld weer.

1

Als een van de beroemdste gezichten op of buiten de planeet tot een bloederige, versplinterde massa was geslagen, was dat nieuws. Zelfs in New York City. Als de eigenares van dat beroemde gezicht een fileermes in diverse belangrijke organen van de aanvaller had geprikt, was dat werk.

Een afspraak maken om de vrouw te verhoren achter het gezicht waarvoor duizend consumentenproducten op de markt waren gebracht, was verdomme een veldslag.

Inspecteur Eve Dallas was al een hele tijd aan het wachten in de overdreven chique wachtruimte van het Wilfred B. Icove Centrum voor Reconstructieve en Cosmetische Chirurgie en ze was klaar om ten strijde te trekken.

Ze was er nu helemaal klaar mee.

‘Als ze denken dat ze me nog een derde keer kunnen wegsturen, hebben ze geen idee hoe groot mijn woede kan zijn.’

‘De eerste keer was ze bewusteloos.’ Rechercheur Delia Peabody sloeg haar benen over elkaar. Zij vond het helemaal niet erg om lui in een van de luxueuze en ontzettend zachte stoelen te zitten en gratis thee te drinken. ‘En toen was ze op weg naar de operatiekamer.’

‘De tweede keer was ze niet bewusteloos.’

‘Toen lag ze op de verkoever- en observatiekamer. Het is nog geen achtenveertig uur geleden, Dallas.’ Peabody nam nog een slokje thee en ze fantaseerde erover wat zij zou laten doen als ze hier was voor een gezichts- of lichaamsmodellering.

Misschien zou ze gewoon beginnen met haarextensies. Zo was je meteen een beetje mooier zonder pijn te hoeven lijden, dacht ze en ze haalde haar vingers door haar donkere bloempotkapsel.

‘En zelfverdediging klinkt heel aannemelijk.’

‘Ze heeft acht gaten in hem gestoken.’

‘Oké, dat was misschien een beetje overdreven, maar we weten allebei dat haar advocaat zal zeggen dat het zelfverdediging was, angst voor lichamelijk letsel en verminderde toerekeningsvatbaarheid. En de jury zal dat allemaal geloven.’

Misschien blonde haarextensies, dacht Peabody. ‘Lee-Lee Ten is een icoon. Ze is het vrouwelijke schoonheidsideaal en deze man heeft haar gezicht verschrikkelijk toegetakeld.’

Eve zette in gedachten de verwondingen op een rij. Een gebroken neus, een verbrijzeld jukbeen, een gebroken kaak en een losgelaten netvlies. Jezus, ze was niet van plan om deze vrouw aan te klagen wegens moord. Ze had de medische hulpverlener verhoord die Ten ter plaatse had behandeld en ze had de plaats delict zelf onderzocht en er verslag over uitgebracht.

Maar als ze deze zaak vandaag niet afsloot, kreeg ze nog een keer de kwijlende bloedhonden van de pers op haar dak.

Als dat gebeurde, zou ze zelf in de verleiding komen om Ten op haar gezicht te slaan.

‘Ze staat ons vandaag te woord en dan sluiten we deze zaak af. En anders klaag ik haar en haar legertje advocaten en vertegenwoordigers aan wegens belemmering van de rechtsgang.’

‘Wanneer komt Roarke weer naar huis?’

Eve fronste haar wenkbrauwen en ze stopte even met ijsberen om haar partner aan te kijken. ‘Hoezo?’

‘Omdat je een beetje gespannen begint te worden... nog erger dan anders. Ik denk dat je Roarke-ontwenningsverschijnselen hebt.’ Peabody slaakte een smachtende zucht. ‘Niet dat iemand je dat kwalijk kan nemen, hoor.’

‘Ik heb helemaal geen ontwenningsverschijnselen,’ mompelde ze en ze begon weer te ijsberen. Ze had een lang lichaam met lange benen en ze voelde zich een beetje opgesloten in de overdadig gedecoreerde ruimte. Haar haar was korter dan dat van haar partner. Het was reebruin en ze droeg het in een nonchalant kapsel rond een smal gezicht met grote, bruine ogen.

Voor een heleboel patiënten en cliënten van het Wilfred B. Icove Centrum was fysieke schoonheid een van de belangrijkste dingen op de wereld. Voor haar niet.

De dood was dat wel.

Ze moest toegeven dat het best zou kunnen dat ze haar man miste. Dat was niet verboden. Het was waarschijnlijk zelfs een van die huwelijksregels die ze zich na meer dan een jaar huwelijk nog steeds eigen probeerde te maken.

Roarke ging tegenwoordig maar heel zelden langer dan een dag of twee op zakenreis en deze duurde inmiddels al een week.

Ze hield zichzelf voor dat ze er zelf op had aangedrongen. Ze wist heel goed dat hij de afgelopen paar maanden een heleboel van zijn werk had laten liggen om haar met het hare te helpen, of om er gewoon te zijn als ze hem nodig had.

En als een man bezittingen en belangen had op het gebied van bijna iedere onderneming, kunst, entertainment en ontwikkeling in het bekende universum, moest hij een heleboel dingen tegelijk doen.

Ze kon er wel tegen als hij een week geen tijd voor haar had. Ze was niet helemaal gek.

Maar ze sliep ook niet zo heel erg goed.

Ze wilde gaan zitten, maar de stoel was zo groot en zo róze. Hij had iets van een grote, glanzende mond die haar zou inslikken.

‘Wat deed Lee-Lee Ten om twee uur ’s morgens in de keuken van haar drie verdiepingen grote penthouse?’

‘Een hapje eten?’

‘Ze heeft een AutoChef in haar slaapkamer, eentje in de woonkamer, eentje in iedere logeerkamer, eentje in haar werkkamer en eentje in haar fitnessruimte.’

Eve liep naar een van de vele vensters. Ze keek liever naar buiten, naar de saaie, regenachtige dag, dan naar de vrolijke roze kleuren in de wachtruimte. De herfst van 2059 was tot nu toe gemeen koud.

‘Iedereen die we hebben kunnen ondervragen zei dat Ten Bryhern Speegal had gedumpte.’

‘Ze waren het bekendste koppel van deze zomer,’ vertelde Peabody.

‘Je kon geen enkel shownieuwsprogramma op het scherm zien of een roddelblad doorbladeren zonder... hoewel ik heus niet constant let op wat beroemde mensen doen of zo.’

‘Tuurlijk niet. Volgens welingelichte bronnen heeft ze Speegal vorige week gedumt. Maar om twee uur ’s morgens zat hij bij haar in de keuken. Ze droegen allebei badmantels en in de slaapkamer zijn aanwijzingen dat ze intiem zijn geweest.’

‘Een mislukte verzoening?’

‘Volgens de portier, haar beveiligingsdisks en haar huishouddroid is Speegal om 23.14 uur gearriveerd. Ze heeft hem naar binnen laten komen en ze heeft de huishouddroid naar zijn vertrekken gestuurd, maar ze heeft hem verteld dat hij wel stand-by moest blijven.’

Er stonden wijnglazen in de woonkamer, dacht ze. Schoenen, van hem en van haar. Een shirt, van haar. Dat van hem lag op de brede trap die naar de eerste verdieping leidde. Haar beha lag bovenaan de trap, over de trapleuning.

Je hoefde geen bloedhond te zijn om de aanwijzingen te volgen en te ontdekken wat er was gebeurd.

‘Hij komt op bezoek, hij komt binnen, ze drinken beneden een paar glaasjes en dan hebben ze seks. Alles wijst erop dat het seks met wederzijds goedvinden was. Er zijn geen sporen van een worsteling en als deze man haar had willen verkrachten, zou hij niet de moeite hebben genomen om haar de trap op te slepen en haar uit te kleden.’

Ze vergat haar beeld van de stoel heel even en ging zitten. ‘Dus ze gaan naar boven en doen de matrassenboogie. Uiteindelijk komen ze beneden in de keuken terecht, helemaal onder het bloed. De droid hoort dat er iets aan de hand is en hij komt uit zijn vertrekken. Hij treft haar bewusteloos en hem dood aan en hij vraagt om medische hulp en politieassistentie.’

De keuken zag eruit als een slagveld. Hij was heel groot, alles was wit en zilver, en bijna overal zaten bloedvlekken en bloedspetters. Speegal, de spetter van het jaar, lag met zijn gezicht naar beneden in een grote plas bloed.

Het was best mogelijk dat ze hierdoor op een iets te gruwelijke wijze

werd herinnerd aan hoe haar vader eruit had gezien. Natuurlijk was de kamer in Dallas niet zo glanzend geweest, maar nadat zij met het mesje op hem had ingehakt, waren de grote plassen bloed even dik en even nat geweest.

‘Soms gaat het niet anders,’ zei Peabody zachtjes. ‘Dan is er geen andere manier om het te overleven.’

‘Nee.’ Eve vroeg zich af of ze echt zo gespannen was. Als haar partner zo gemakkelijk in haar hoofd kon kijken, had ze eerder het idee dat ze afgeleid was. ‘Soms gaat het niet anders.’

Ze stond opgelucht op toen de dokter naar binnen kwam. Ze had Wifred B. Icové junior heel zorgvuldig nagetrokken. Hij was op bekwame wijze in de voetsporen van zijn vader getreden en hield toezicht over de vele afdelingen van het Icové Centrum. En hij stond bekend als de modelleur van de sterren.

Men zei dat hij zo discreet was als een priester, zo bekwaam als een tovenaars en zo rijk als Roarke, of bijna net zo rijk. Hij was vierenveertig jaar oud en zo knap als een filmster. Hij had hele lichte, kristalblauwe ogen, geprononceerde jukbeenderen, een vierkante kaak, mooi gevormde lippen en een smalle neus. Hij had dik haar, dat zijn hoofd omlijstte alsof het goudkleurige vleugels waren.

Eve was een meter tachtig en hij was misschien twee centimeter langer. Hij zag er slank, fit en zelfs elegant uit in een donkergrijs kostuum met parelmoerkleurige krijtstreepjes. Hij droeg een hemd in dezelfde kleur als de streepjes en een zilveren medaillon aan een heel dun kettinkje.

Hij gaf Eve een hand en glimlachte verontschuldigend zijn perfecte tanden bloot. ‘Het spijt me verschrikkelijk. Ik weet dat u hebt zitten wachten. Ik ben dokter Icové. Ik behandel Lee-Lee, ik bedoel mevrouw Ten,’ corrigeerde hij zichzelf.

‘Inspecteur Dallas, NYPSD en Rechercheur Peabody. We moeten met haar spreken.’

‘Ja, dat weet ik. Ik weet dat u al eerder hebt geprobeerd om met haar te spreken en ik wil u nogmaals mijn verontschuldiging aanbieden.’ Zijn stem en zijn manier van doen waren net zo beschaafd als zijn uiterlijk. ‘Haar advocaat is nu bij haar. Ze is bij bewustzijn en ze is stabiel.’

Ze is een sterke vrouw, Inspecteur, maar ze heeft ernstige verwondingen opgelopen, zowel fysiek als psychisch. Ik hoop dat u het kort kunt houden.'

'Dat zouden we allemaal wel prettig vinden, hè?'

Hij glimlachte weer, met een geamuseerde glans in zijn ogen, en toen gebaarde hij dat ze met hem mee moest komen. 'Ze heeft medicijnen gekregen,' vertelde hij haar toen ze door een brede gang liepen, die was gedecoreerd met kunstwerken van vrouwelijke lichamen en gezichten. 'Maar ze is wel aanspreekbaar. Ze wil deze ondervraging net zo graag als u. Ik had het prettiger gevonden om nog in ieder geval een dag te wachten en haar advocaat... Tja, ze is een sterke vrouw, zoals ik al zei.'

Icove liep langs de agent die bij de deur van zijn patiënte op wacht stond, alsof de agent onzichtbaar was. 'Ik zou graag bij de ondervraging aanwezig willen zijn om haar in de gaten te houden.'

'Geen probleem.' Eve knikte naar de agent en ze liep naar binnen.

De kamer was zo luxueus als een suite in een vijfsterrenhotel en er stonden zo veel bloemen dat je er een halve hectare van Central Park mee had kunnen vullen.

De muren waren zachtroze met een zilveren waasje en ze waren gedecoreerd met schilderijen van godinnen. Er was een zitgedeelte met brede stoelen en glanzende tafels, waar bezoekers konden plaatsnemen om te babbelen, of om de tijd te doden met datgene wat er op het scherm te zien was.

De vele vensters, met een schitterend uitzicht op het grote park, waren voorzien van privacy-schermen, zodat de perskopters of de forensentrans die in de lucht rondvlogen niet in de kamer konden kijken.

In een bed met lichtroze lakens, afgezet met sneeuwwitte kant, zag het beroemde gezicht eruit alsof het in aanraking was gekomen met een stormram.

Ze was bont en blauw, met wit verband en een ooglapje over haar linkeroog. De volle lippen, waardoor voor miljoenen aan lipverdickers, lippenstift en lipgloss waren verkocht, waren gezwollen en bedekt met een of ander soort lichtgroene crème. Het weelderige haar, waardoor gigantische vaten met shampoo, conditioner en haarverzorgingsproducten

waren geproduceerd, was uit haar gezicht gekamd en het leek op een futloze, rode ragebol.

Het enige smaragdgroene oog dat zichtbaar was, keek naar Eve. De huid rond het oog had alle kleuren van de regenboog.

‘Mijn cliënte heeft heel erg veel pijn,’ stak de advocaat van wal. ‘Ze is onder de invloed van medicijnen en ze is gestrest. Ik-’

‘Hou je mond, Charlie.’ De stem uit het bed klonk schor en sissend, maar de advocaat kneep zijn lippen op elkaar en hield zijn mond.

‘Kijk maar eens goed,’ zei ze tegen Eve. ‘Die klootzak heeft me goed te pakken gehad. Op mijn gezicht!’

‘Mevrouw Ten-’

‘Ik ken u. Ken ik u niet?’ Eve realiseerde zich dat Lee-Lees stem sissend en schor klonk, omdat ze door op elkaar geklemde kaken sprak. Een gebroken kaak. Dat deed vast afschuwelijk veel pijn. ‘Gezichten zijn mijn beroep en dat van u... Roarke. Roarkes agent. Dat heb ik weer.’

‘Dallas, Inspecteur Eve en Rechercheur Peabody, mijn partner.’

‘Ik heb vier, nee, vijf jaar geleden de bed-lambada met hem gedaan. In een regenachtig weekend in Rome. Jeetjemina, wat heeft die man een uithoudingsvermogen.’ Er kwam even een dubbelzinnige glans van pret in het groene oog. ‘Vindt u dat vervelend?’

‘Hebt u de afgelopen paar jaar nog de bed-lambada met hem gedaan?’

‘Helaas niet. Alleen tijdens dat ene, gedenkwaardige weekend in Rome.’

‘In dat geval heb ik er geen probleem mee. Kunnen we het even hebben over wat er eergisteren in uw appartement tussen u en Bryhern Speegal is voorgevallen?’

‘Die smerige klootzak.’

‘Lee-Lee.’ Deze zachte terechtwijzing kwam van haar dokter.

‘Sorry, sorry. Will houdt niet van vloeken. Hij heeft me pijn gedaan.’ Ze deed haar ogen dicht en ademde langzaam in en uit. ‘O, god, hij heeft me echt pijn gedaan. Mag ik wat water hebben?’

Haar advocaat pakte de zilveren beker met het zilveren rietje en hield hem tegen haar lippen.

Ze zoog aan het rietje, haalde diep adem, zoog nog eens aan het rietje

en klopte toen op zijn hand. ‘Sorry, Charlie. Sorry dat ik zei dat je je mond moest houden. Ik ben nu niet op mijn best.’

‘Je hoeft nu niet met de politie te praten, Lee-Lee.’

‘Je hebt mijn scherm geblokkeerd, zodat ik niet kan horen wat ze over me zeggen. Ik weet ook zonder een scherm wel wat de persmusketen en de roddelhyena’s over dit hele gebeuren vertellen. Ik wil alles uitleggen. Ik wil mijn kant van het verhaal vertellen.’

Haar ogen begonnen te tranen en ze knipperde heftig om haar tranen tegen te houden. Hierdoor dwong ze bij Eve respect af.

‘U en meneer Speegal hadden een relatie. Een intieme relatie.’

‘We hebben elkaar de hele zomer geneukt, net als een stelletje konijnen.’

‘Lee-Lee,’ zei Charlie en ze duwde met haar hand tegen hem. Een kort, ongeduldig gebaar dat Eve heel goed begreep. ‘Ik heb je verteld wat er is gebeurd, Charlie. Geloof je me?’

‘Natuurlijk.’

‘Laat het me dan aan Roarkes agent vertellen. Ik heb Bry in mei ontmoet, toen ik een rol kreeg in een film die hij hier in New York aan het opnemen was. Twaalf uur na onze kennismaking lagen we in bed. Hij is... hij was superknap,’ zei ze. ‘Laat-je-ondergoed-maar-thuis-knap. Zo dom als een ezel en eergisteren heb ik ontdekt dat hij zo gemeen was als... ik kan niets bedenken dat zo gemeen is.’

Ze zoog weer aan het rietje en ademde drie keer langzaam in en uit. ‘We hebben met elkaar gelachen, we hebben geweldige seks gehad en we hebben veel aandacht gekregen van de roddelpers. Hij begon een beetje bezitterig te worden. Ik wil dit, jij mag dat niet doen, we gaan hiernaartoe, waar ben je geweest, enzovoorts. Ik besloot een einde aan de relatie te maken en dat heb ik ook gedaan, vorige week. We kunnen beter een tijdje afstand nemen, het was leuk, maar we moeten het niet overdrijven. Ik zag wel dat hij een beetje kwaad was, maar hij bleef rustig. Dat dacht ik tenminste. We waren verdorie geen naïeve kinderen meer.’

‘Heeft hij u op dat moment bedreigd? Is hij toen gewelddadig geworden?’

‘Nee.’ Ze bewoog een hand naar haar gezicht. Eve zag dat haar vingers

een beetje trilden, hoewel haar stem rustig bleef. ‘Hij zei zoiets als: o ja, ik was zelf ook aan het bedenken hoe ik je dat moest vertellen. We zijn eigenlijk op elkaar uitgekeken. Hij zou naar New L.A. vliegen om een paar promotievideo’s voor de film te maken. Dus toen hij naar me 'linkte en zei dat hij weer in New York was en even wilde komen praten, zei ik dat dat prima was.’

‘Hij heeft iets voor elf uur ’s avonds contact met u opgenomen.’

‘Dat weet ik niet zeker.’ Lee-Lee wist een scheef glimlachje op haar gezicht te toveren. ‘Ik was met vrienden uit gaan eten, in de Meadow. Carly Jo, Presty Bing en Apple Grand.’

‘Wij hebben met ze gesproken,’ vertelde Peabody haar. ‘Zij hebben bevestigd dat u een afspraak had om samen iets te gaan eten en ze hebben verklaard dat u die avond rond tien uur het restaurant hebt verlaten.’

‘Ja, zij gingen daarna nog naar een club en ik was daar niet voor in de stemming. Achteraf gezien een slechte beslissing van mijn kant.’ Ze raakte haar gezicht weer aan en liet haar hand toen op het bed vallen.

‘Ik ben naar huis gegaan en ik ben begonnen met het lezen van een script dat mijn impresario me had gestuurd, voor een nieuwe film. Het was verdomd saai, sorry Will, dus toen Bry 'linkte, was ik echt toe aan een beetje gezelschap. We hebben wat wijn gedronken, een beetje gekletst en hij heeft zijn versierpogingen op me losgelaten. Daar is hij best goed in,’ zei ze met een flauw glimlachje. ‘Toen zijn we naar boven gegaan en we hebben een heel intens potje liggen vrijen. Daarna zei hij zoiets als: ik laat me niet door een vrouw vertellen dat ik even moet chillen. En hij zei dat hij me wel zou laten weten wanneer hij genoeg van me had. Die vuile klootzak.’

Eve keek naar Lee-Lees gezicht. ‘Daar werd u boos om.’

‘Nou en of. Hij was naar me toe gekomen en hij is met me naar bed gegaan, om me dat te kunnen vertellen.’ Haar gekneusde wangen werden rood. ‘En ik had het toegelaten, dus ik was net zo kwaad op mezelf als op hem. Ik heb niets gezegd. Ik ben opgestaan, ik heb een ochtendjas gepakt en ik ben naar beneden gegaan om weer rustig te worden. In mijn beroep is het lucratief, en soms heel erg lucratief, om geen vijanden te

maken. Daarom ben ik naar de keuken gegaan om weer rustig te worden en erover na te denken hoe ik dit moest aanpakken. Ik was aan het overwegen om een eiwitomelet te maken.'

'Neem me niet kwalijk,' onderbrak Eve haar. 'U staat op uit bed, u bent boos en dan gaat u eieren bakken?'

'Tuurlijk. Ik vind koken leuk. Dan kan ik beter nadenken.'

'U hebt minstens tien AutoChefs in uw penthouse.'

'Ik vind koken leuk,' herhaalde ze. 'Hebt u mijn culinaire filmpjes nooit gezien? Ik doe zulke dingen echt, dat kunt u aan iedereen in het productieteam vragen. Dus ik stond in de keuken heen en weer te ijsberen tot ik rustig genoeg was om een paar eieren te breken en toen kwam hij op hoge poten naar binnen.'

Nu keek Lee-Lee naar Icove en hij liep naar haar bed en pakte haar hand vast.

'Bedankt, Will. Hij liep heel verwaand door de keuken en vertelde dat als hij voor een hoer betaalde, hij haar vertelde wanneer ze kon gaan en dit was hetzelfde. Hij had immers sieraden en cadeautjes voor me gekocht.' Ze haalde moeizaam haar schouder op. 'Hij wilde niet hebben dat ik overal ging vertellen dat ik het had uitgemaakt. Hij zou het zelf uitmaken als hij daar klaar voor was en niet eerder. Ik zei dat hij moest oprotten. Hij heeft me een duw gegeven en ik heb hem een duw terug gegeven. We waren tegen elkaar aan het schreeuwen en... jeezus, ik zag het helemaal niet aankomen. Voor ik het wist, lag ik met een vreselijk pijnlijk gezicht op de grond. Ik proefde bloed in mijn mond. Ik was nog nooit door iemand geslagen.' Nu trilde haar stem en hij klonk gesmoord. 'Ik was nog nooit... Ik weet niet hoe vaak hij me heeft geslagen. Volgens mij ben ik een keer opgestaan en heb ik geprobeerd om weg te rennen. Ik weet het niet, echt niet. Ik probeerde te kruipen en te schreeuwen. Hij trok me overeind. Ik kon bijna niets zien, omdat er zo veel bloed in mijn ogen zat en ik zo veel pijn had. Ik dacht dat hij me zou vermoorden. Hij duwde me tegen het aanrechtblad van het kookeiland en ik hield me daaraan vast, om niet te vallen. Als ik zou vallen, zou hij me vermoorden.'

Ze zweeg en deed haar ogen even dicht. 'Ik weet niet of ik dat toen dacht of later, en ik weet ook niet of het waar is. Ik denk--'

‘Lee-Lee, zo is het genoeg.’

‘Nee, Charlie. Ik wil mijn kant van het verhaal vertellen.’ Ze ging verder met haar verhaal. ‘Ik denk... als ik er nu op terugkijk, denk ik dat hij misschien klaar was. Misschien was hij klaar met me slaan en misschien realiseerde hij zich dat hij me meer pijn had gedaan dan hij eigenlijk had gewild. Misschien had hij alleen mijn gezicht een beetje willen toetakelen. Maar op dat moment, toen ik stikte in mijn eigen bloed en ik bijna niets kon zien en mijn gezicht voelde alsof iemand het in brand had gestoken, dacht ik dat ik in levensgevaar was. Echt waar. Hij liep naar me toe en ik... het messenblok was binnen handbereik. Ik heb er eentje gepakt. Als ik beter had kunnen zien, had ik een groter mes gepakt. Dat is ook echt waar. Ik wilde hem vermoorden, zodat hij mij niet zou vermoorden. Hij begon te lachen. Hij begon te lachen en hij zwaaide zijn arm naar achteren, alsof hij me een klap wilde geven.’

Nu was ze weer rustig en het smaragdgroene oog bleef Eve aankijken. ‘Ik heb dat mes in hem gestoken. Het gleed heel gemakkelijk zijn lichaam in en ik heb het eruit getrokken en het nog een keer in hem gestoken. Dat ben ik blijven doen tot ik bewusteloos raakte. Ik heb er geen spijt van dat ik dat heb gedaan.’

Nu ontsnapte er een traan die over haar gekneusde wang biggelde. ‘Ik heb er geen spijt van dat ik dat heb gedaan. Maar ik heb er wel spijt van dat ik me ooit door hem heb laten aanraken. Hij heeft mijn gezicht in stukjes gebroken, Will.’

‘Je zult mooier zijn dan je ooit bent geweest,’ stelde hij haar gerust.

‘Misschien wel.’ Ze veegde de traan voorzichtig weg. ‘Maar ik zal nooit meer de oude zijn. Hebt u ooit iemand vermoord?’ vroeg ze Eve. ‘Hebt u ooit iemand vermoord zonder dat u daar spijt van had?’

‘Ja.’

‘Dan weet u dat je daarna nooit meer de oude wordt.’

Toen ze klaar waren, liep advocaat Charlie achter hen aan naar de gang.

‘Inspecteur-’

‘Hou je gemak, Charlie,’ zei Eve vermoeid. ‘We klagen haar niet aan. Haar verklaring komt overeen met het bewijs en met de andere

verklaringen die we hebben opgenomen. Ze is fysiek aangevallen, ze dacht dat ze in levensgevaar en ze heeft zichzelf verdedigd.'

Hij knikte en leek een beetje teleurgesteld dat hij niet als een prins op zijn dure witte paard hoefde te springen om zijn cliënte te redden. 'Ik wil de officiële verklaring graag zien voor die aan de pers wordt vrijgegeven.'

Eve maakte een geluid dat voor een lachje zou kunnen doorgaan, draaide zich om en liep weg. 'Dat geloof ik graag.'

'Alles goed?' vroeg Peabody toen ze naar de liften liepen.

'Zie ik er dan niet goed uit?'

'Jawel, je ziet er prima uit. Over er goed uitzien gesproken: als jij gebruik zou maken van de diensten van dokter Icové, wat zou je dan kiezen?'

'Ik zou een goeie psychiater kiezen, die me zou moeten helpen om erachter te komen waarom ik iemand in mijn gezicht en/of mijn lichaam zou laten snijden.'

De beveiliging om naar beneden te gaan was net zo streng als de beveiliging om naar boven te komen. Ze werden gescand om er zeker van te zijn dat ze geen souvenirs hadden meegenomen en, het allerbelangrijkste, dat ze geen foto's hadden genomen van de patiënten aan wie absolute geheimhouding was beloofd.

Toen de scans gereed waren, zag Eve Icové langsrennen en ze zag hem iets in de rozige muur openen wat een gecamoufleerde privélift bleek te zijn.

'Hij heeft haast,' zei Eve. 'Er is vast iemand bij wie met spoed vet moet worden weggezogen.'

'Oké.' Peabody kwam uit de scanner. 'Even terug naar waar we het net over hadden. Ik bedoel, als je iets aan je gezicht zou kunnen veranderen, wat zou dat dan zijn?'

'Waarom zou ik iets willen veranderen? Ik kijk er meestal niet eens naar.'

'Ik zou meer lippen willen hebben.'

'Vind je twee lippen dan niet genoeg?'

'Nee, jezus, Dallas. Ik bedoel lippen die voller en sexyer zijn.' Ze tuitte ze toen ze in de lift stapten. 'Misschien een dunnere neus.' Peabody

streekte er met haar duim en haar wijsvinger overheen om de maat op te nemen. 'Vind jij dat ik een dikke neus heb?'

'Ja, vooral als je hem in mijn zaken steekt.'

'Kijk eens naar die van haar.' Peabody tikte met een vinger op een van de geautomatiseerde posters op de liftwanden. Perfecte gezichten en perfecte lichamen die poseerden voor de liftpassagiers. 'Ik zou die neus kunnen nemen. Het is een perfect gevormde neus. Die van jou is ook perfect gevormd.'

'Het is een neus. Hij zit op je gezicht en het heeft twee hele handige gaten waardoor je kunt ademen.'

'Ja, jij hebt makkelijk praten, Perfecte Neus.'

'Je hebt gelijk. Bij nader inzien ben ik het met je eens. Je hebt inderdaad vollere lippen nodig.' Eve balde een hand tot een vuist. 'Ik help je daar wel even mee.'

Peabody grijnsde alleen maar en keek naar de posters. 'Deze plek is zo iets als het paleis van fysieke perfectie. Misschien kom ik nog eens terug om een van hun gratis morfprogramma's te laten uitvoeren, gewoon om te kijken hoe ik eruit zou zien met meer lippen of met een smallere neus. Ik denk dat ik eens met Trina ga praten over een ander kapsel.'

'Waarom moet iedereen in vredesnaam zijn haar veranderen? Het bedekt je schedel en het zorgt ervoor dat je niet nat wordt of het koud krijgt.'

'Jij bent gewoon bang dat als ik met Trina praat, zij je te pakken krijgt en ze je een behandeling geeft.'

'Nietes.' Maar dat was ze wel.

Ze was verrast toen ze haar naam door het communicatiesysteem van de lift hoorde komen. Eve fronste haar wenkbrauwen en hield haar hoofd schuin.

'Hier is Dallas.'

'Alstublieft, Inspecteur, dokter Iove vraagt u om onmiddellijk naar de vierenveertigste verdieping te komen. Het is een noodgeval.'

'Tuurlijk.' Ze wierp een blik op Peabody en haalde haar schouders op. 'Wijzig bestemming naar de vierenveertigste verdieping,' beval ze

en ze voelde de lift vertragen, een andere kant op bewegen en omhoog klimmen. ‘Er is iets aan de hand,’ merkte ze op. ‘Misschien is een van zijn schoonheid-tegen-elke-prijs-cliënten de pijp uit gegaan.’

‘Mensen gaan bijna nooit de pijp uit door gezichts- en lichaamsmodelleringen.’ Peabody wreef weer nadenkend met een vinger over haar neus. ‘Bijna nooit.’

‘We zouden je dunne neus allemaal kunnen bewonderen bij je herdenkingsdienst. Verdomd jammer van Peabody, zouden we zeggen en we zouden een paar traantjes wegpinken. Maar die neus midden in haar dode gezicht ziet er wel supercool uit.’

‘Hou op.’ Peabody duwde haar schouders omhoog en sloeg haar armen over elkaar. ‘Je zou je tranen trouwens helemaal niet kunnen wegpinken. Je zou tranen met tuiten huilen. Je zou verblind zijn door je vele tranen en je zou mijn neus helemaal niet kunnen zien.’

‘Dan zou het echt stom zijn om ervoor te sterven.’ Eve vond het fijn dat ze die discussie had gewonnen en ze stapte uit de lift.

‘Inspecteur Dallas. Rechercheur Peabody.’ Een vrouw met een, hmmm, perfect gevormde neus en een huid met de kleur van goeie, romige karamel rende naar hen toe. Haar ogen waren zo zwart als onyx, waar op dat moment tranen uit stroomden. ‘Dokter Icove. Dokter Icove. Iets verschrikkelijks.’

‘Is hij gewond?’

‘Hij is dood. Hij is dood. U moet nu meteen komen. Snel, alstublieft.’

‘Jezus, we hebben hem vijf minuten geleden nog gezien.’ Peabody kwam naast Eve lopen en ze haastten zich om de vrouw bij te houden die nog net niet door een stille, imposante kantooruimte sprintte. Door de kamerbrede vensters was de storm te zien, die nog steeds buiten woedde, maar hier was het warm, met getemperd licht, eilandjes met weelderige groene planten, mooi gevormde beelden en romantische schilderijen. Allemaal van naakte vrouwen.

‘Kunt u het iets rustiger aan doen?’ vroeg Eve. ‘En ons vertellen wat er is gebeurd?’

‘Dat kan ik niet. Dat weet ik niet.’

Eve had geen flauw idee hoe deze vrouw het klaarspeelde om op

naaldhakken te blijven staan en al helemaal niet hoe ze erop kon rennen, maar ze stormde door een dubbele deur van zeegroen matglas, waardoor ze in een andere wachtruimte kwamen.

Icove kwam door een geopende deur naar binnen. Hij was lijkkbleek, maar hij haalde zo te zien nog steeds adem.

‘Ik vind het fijn om te zien dat de geruchten over uw dood overdreven zijn,’ zei Eve.

‘Niet ik, niet... Mijn vader. Iemand heeft mijn vader vermoord.’

De vrouw die hen hierheen had gebracht, begon weer heel luidruchtig te snikken.

‘Pia, ik wil dat je even gaat zitten.’ Icove legde een hand op haar schokkende schouder. ‘Ik wil dat je gaat zitten en dat je jezelf vermant. Dit gaat me niet lukken zonder jou.’

‘Ja. Oké. Ja. O, dokter Will.’

‘Waar is hij?’ wilde Eve weten.

‘Daar. Aan zijn bureau, in die kamer. U kunt...’ Icove schudde zijn hoofd en wees ernaar.

Het kantoor was heel groot, maar het voelde toch intiem. Hier waren warme kleuren gebruikt en er stonden comfortabele stoelen. Het uitzicht op de stad was in deze kamer te zien door lange, smalle vensters en het werd gefilterd door schermen in een bleekgouden kleur. In nissen in de muren stonden kunstvoorwerpen en persoonlijke foto’s.

Eve zag een chaise longue in zacht leer en op een lage tafel een dienblad met thee of koffie, die zo te zien niet was aangeraakt.

Het bureau was van echt hout. Ze had het idee dat het oud hout was, van een goeie kwaliteit, in een mannelijke, gestroomlijnde stijl. De data- en communicatieapparatuur op het bureau was klein en onopvallend.

Op de bureaustoel met een hoge rug, bekleed met zacht leer, net zoals de chaise longue, zat Wilfred B. Icove.

Zijn haar was net een dikke, sneeuwkleurige wolk, die een sterk, vierkant gezicht omlijstte. Hij droeg een donkerblauw kostuum en een wit hemd met smalle, rode krijtstreepjes.

Een zilveren heft stak uit de borst van de jas, net onder het rode

driehoekje dat de borstzak accentueerde.

Aan de kleine hoeveelheid bloed zag Eve dat het een hele accurate steek in het hart was geweest.

2

‘Peabody.’

‘Ik ga de werkkisten halen en de Meldkamer informeren.’

‘Wie heeft hem gevonden?’ vroeg Eve aan Icove.

‘Pia. Zijn assistente.’ Eve vond dat hij eruitzag als een man wiens buik net in aanraking was gekomen met een pneumatische hamer. ‘Ze... ze heeft meteen contact met me opgenomen en ik ben naar boven gesprint. Ik...’

‘Heeft ze het lichaam aangeraakt? Hebt u het aangeraakt?’

‘Ik weet het niet. Ik bedoel, ik weet niet of zij dat heeft gedaan. Ik... ik wel. Ik wilde... ik moest kijken of ik iets kon doen.’

‘Dokter Icove, ik ga u vragen om daar te gaan zitten. Ik vind het heel erg van uw vader. Op dit moment heb ik informatie nodig. Ik wil weten wie de laatste persoon was die in deze kamer bij hem was. Ik wil weten wanneer hij zijn laatste afspraak had.’

‘Ja, ja. Pia kan dat in zijn agenda opzoeken.’

‘Dat hoeft ik niet.’ Pia had haar tranen onder controle, maar haar stem klonk schor door het huilen. ‘Het was Dolores Nocho-Alvarez. Ze had een afspraak om half twaalf. Ik... ik heb haar zelf naar binnen gebracht.’

‘Hoelang was ze hier?’

‘Dat weet ik niet zeker. Ik ben om twaalf uur gaan lunchen, zoals altijd. Ze wilde een afspraak om half twaalf hebben en dokter Icove zei dat ik kon gaan lunchen, zoals gewoonlijk, en dat hij haar zelf wel naar buiten zou brengen.’

‘Ze moet langs de beveiliging naar buiten zijn gegaan.’

‘Ja.’ Pia kwam overeind. ‘Ik kan uitzoeken hoe laat ze is vertrokken. Ik ga nu de logbestanden bekijken. O, dokter Will, ik vind het zo erg.’

‘Dat weet ik. Dat weet ik wel.’

‘Kent u deze patiënt, dokter Icove?’